

W jaki sposób zaczęłaś przygodę z gitarą?

Szczerze mówiąc, do tej pory się dziwię, że ją w ogóle zaczęłam. Mój dom był wyjątkowo niemuzyczny. Tata nie słuchał Rolling Stonesów i nie zbierał winyli, a żadne z rodziców nie grało na żadnym instrumencie. Skąd mi się to wzięło? Chyba z telewizji, list przebojów Niedźwiedzi i kaset z bazaru. Na początku lat 90. elektronika nie była tak wszechobecna, prawie w każdym zespole ktoś grał na gitarze. A gitara była ekspresyjna, widoczna – po prostu fajna. Z drugiej strony impulsem był też sprzeciw. Jeśli spotykałam osoby grające na gitarach, to były to przeważnie dziewczyny. I właściwie jedyne, czego się od nich uczyłam, to to, że bardzo nie chcę grać tak jak one (*śmiech*). Do młodości doprowadzały mnie ich smętne piosenki o wrzosowiskach i plumkanie na wiolinowych strunach. Jedyną kobietą, która przekonała mnie od razu do swojej gry i vice versa, była Karolina Koriat. Obie przez kilka lat grałyśmy najpierw utwory własnej produkcji, na dwie gitary akustyczne, a później założyłyśmy bluesowy duet Proud Mary.

Czy uczyłaś się w jakiejś szkole muzycznej?

Kiedyś, jeszcze w szkole podstawowej, marzyłam o dostaniu się do chóru, ponieważ oprócz śpiewania uczono tam gry na gitarze. Egzamin polegał na zaśpiewaniu gamy C-dur. Gamę zaśpiewałam i... się nie dostałam (*śmiech*). W zaistniałych okolicznościach przyrody trudno mi było wyobrazić sobie, że ktokolwiek będzie chciał mnie widzieć w szkole muzycznej. Z drugiej strony gitara klasyczna zupełnie mnie nie interesowała. Miałam 15 lat – chciałam być Slaschem, a nie Piazzolą. Natomiast tym, czego nigdy nie unikałam, były warsztaty muzyczne, które można chyba uznać za pewną formę szkoły. Dwukrotnie byłam w Bolesławcu na festiwalu „Blues nad Bobrem” w klasie Romana Puchowskiego, udało mi się dotrzeć do Pragi na weekendowy warsztat z Woody Mannem, a także (i przede wszystkim) polecieć do Nowego Jorku na International Guitar Seminars, na zajęcia do Boba Brozmana, Johna Cephasa i wspomnianego Woody Manna. Tak czy inaczej nauczyłam się grać sama, wymyślając własne riffy, melodie, utwory. Grałam to, co siedziało mi w głowie, nie mając pojęcia, według jakich zasad się to odbywa. To było kompletnie intuicyjne. Słuchałam głównie ciężkiej muzyki i chciałam grać na gitarze elektrycznej. Jednak w domu był tylko Defil i to na niego musiałam przelać swój potencjał twórczy. Przez długi czas myślałam, że w końcu kupię sobie upragnionego elektryka. Jednak miesiące mijały i tak już pozostało. Potem dopiero pojawił się blues. Wtedy po raz pierwszy zaczęłam grać „nie swoje” rzeczy, kopiować solówki, uczyć się typowo akustycznych technik gry...

Czy pamiętasz jakąś chwilę przełomową, coś, co zmieniło twoje podejście do życia i gry na instrumencie?

Pamiętam, i nawet, gdyby się uprzeć, potrafiłabym podać dokładną datę oraz godzinę. To było w sierpniu 2001 roku na festiwalu gitary rezofoicznej Dobrofest w Trnawie na Słowacji, gdzie występował Bob Brozman. Koncert przerósł wszystkie moje oczekiwania. Jego granie było zupełnie jak z innej planety – frywolne, pomysłowe, jakby bez ram i sztywnych schematów, pełne energii, humoru, po prostu żywe. Zupełnie inne od muzyki, której słuchałam, gdzie mieliśmy podkład, temat i solówkę – to było takie wypuszczenie swojego umysłu na wolność. Brozman na scenie używa wielu sztuczek technicznych i to one w pierwszej kolejności zwracają uwagę. Ale mnie oprócz nich zafascynowało to, jak dużo wbrew pozorom można jeszcze „wynałazić” na gitarze, jak kreatywnym może być umysł gitarzysty, jeśli przestanie myśleć o instrumencie w sposób tradycyjny. Po koncercie natychmiast

zostałam wyznawcą Brozmana i postanowiłam zrobić wszystko, żeby w jakiś sposób móc uczyć się od niego, i to z pierwszej ręki.

Jakie masz najlepsze i najgorsze wspomnienie z grania na scenie i w studio? Jakies wpadki, anegdoty, niespodzianki?

Mam wspomnienie, które jednocześnie mogę uznać za najgorsze i najlepsze. W czerwcu 2005 roku jechaliśmy z zespołem Blue Sounds na wspomniany już Dobrofest na Słowację. Siedem kilometrów przed Trnavą świat nam się zakreślił wokół własnej osi i postawił na głowie – mieliśmy dachowanie przy prędkości 130 km/h na autostradzie. Wylądowaliśmy w rowie tuż obok słupów wspierających most, cudem w nie nie uderzając. Wypadek był na tyle poważny, że właściwie możemy mówić o swoich drugich narodzinach. Na dłuższą metę nikt nie ucierpiał, natomiast koncertu z Blue Sounds de facto nie zagraliśmy – Joasia nie czuła się najlepiej i wraz z Tomkiem wróciła do Polski. Ja natomiast zostałam na miejscu z Magdą Piskorzycz, która wybrała się z nami tylko towarzysko. Organizator zapytał, czy wobec tego nie miałybyśmy ochoty wystąpić we dwójkę. Instrumenty też cudem ocalały, więc dlaczego nie? Zagrałyśmy dwukrotnie – raz przed Bobem Brozmanem, raz z nim we trójkę. Wspominam to niesamowicie. Znalazłam się na jednej scenie z moją przyjaciółką i facetem, który parę lat wcześniej skutecznie przewrócił mi w głowie (oczywiście w sensie muzycznym), dzięki któremu polecałam na warsztaty do Stanów, i o występie z którym od tak dawna marzyłam. Radość była tym większa, że nie doszedłby on w ogóle do skutku, gdyby nie fakt, że cudem ocaliliśmy w wypadku.

W jaki sposób teraz ćwiczysz?

Różnie. W zależności od potrzeby. Między innymi dlatego, że gram różny repertuar na trzech, zupełnie różnych gitarach: akustycznej, elektrycznej i Dobro. Każda z nich to inne brzmienie, inna artykulacja. Ale jest kilka rzeczy, które robię zawsze. Po pierwsze – z metronomem. I cokolwiek to by nie było, najpierw wolno, dopiero później szybko. Bez tego, jak sądzę, nie uzyska się ani właściwego pulsu, ani artykulacji. Po drugie – spisuję utwory innych wykonawców, żeby zobaczyć „jak to jest zrobione” i jak ktoś myśli muzycznie. Te dźwięki, tematy, riffy zostają mi gdzieś z tyłu głowy, ale nie wykorzystuję ich w sposób identyczny na koncercie. Po trzecie – improwizuję z jakimś podkładem. Są to utwory, które gramy aktualnie na koncertach, piosenki, które lubię, albo swoje rzeczy.

Czym obecnie się zajmujesz?

Miło to powiedzieć, ale obecnie prawie cały mój czas wypełnia muzyka. Tym milej, że zawsze o tym marzyłam. Gram w zespole Magdy Piskorzycz, z którą współpraca układa się doskonale. Łączy nas przyjaźń i dzięki temu rozumiemy się bardzo dobrze zarówno w życiu, jak i w muzyce. Wiążę z tym projektem duże nadzieje. Oprócz tego pracuję nad książką o czarnej muzyce będącej rozwinięciem mojej pracy magisterskiej – o stylach i ludziach, których słucham, podziwiam, o ewolucji tych gatunków muzycznych oraz o tym, dlaczego tak bardzo je lubimy.

Jakie rady dałabyś innym młodym gitarzystom?

Żeby pamiętali, że granie to przede wszystkim przyjemność, a nie zawody sportowe na najtrudniejszą i najszybszą solówkę. To sposób na opowiedzenie o nas samych, a nie metoda na leczenie kompleksów. Będąc instrumentalistą, łatwo popaść w pułapkę tworzenia muzyki tylko dla gitarzystów. Osobiście wolałabym, żeby dzięki temu, co gram, wszyscy ludzie mogli coś przeżyć. Jeśli chcemy znaleźć swój indywidualny styl i sposób ekspresji, musimy przede wszystkim grać to, co nam się podoba. Nic na siłę. Nie można bać się pomyłek. Człowiek to nie robot i mylić się może, to go jednak nie dyskwalifikuje. Ważniejsza jest ekspresja, uczucie i autentyczność, niż doskonałość techniczna. Poza tym perfekcja już z samej swej natury jest nieosiągalna. I to nie ona powoduje, że ludzie wzruszają się na koncertach. A przecież właśnie o to nam, muzykom, chodzi – żeby wzbudzić emocje, poruszyć, zadziwić...

ALEKSANDRA SIEMIENIUK

gra na gitarze Dobro, akustycznej i elektrycznej. Występowała w bluesowym duecie Proud Mary, w trio Blue Sounds, a także w zespole Magdy Piskorzycz. Autorka pracy magisterskiej o znaczeniu i wykorzystaniu dźwięku w czarnej muzyce oraz uczestniczka International Guitar Seminars w Nowym Jorku.

WIĘCEJ INFORMACJI: www.myspace.com/olasiemieniuk